

imod den hele Stand heri, at man ikke vil erkjende denne Trang for berettiget, ja ikke engang for bestaaende. Endeligt er det jo aldeles i sin Orden, naar der er Tale om Sager, hvorom Meningerne ere meget deelte i begge Rigsdagens Afdelinger, saa at de let kunne faae den ene Afgjorelse i det ene Thing og den anden i det andet, da at tage Hensyn til, at det ikke er ønskeligt, at Sager, der i det ene Thing gaar igjennem med en meget stor Majoritet, netop møde en heftig Modstand i det andet Thing. Ganske vist skal der være en Forskjellighed mellem Thingene, men det er dog altid ubehageligt for det ene af Thingene at standse en Sag, naar den i det andet Thing er vedtagen med stor Majoritet, og det er i Særdeleshed slet ikke ønskeligt, at det skeer oftere. Dette er Altsammen politiske Hensyn, der kunne nytte sig til nærværende Sag, og som jeg aldeles ikke troer, at det er urigtigt at gjøre gjældende for dem, der ikke af Overbeviisning ere imod Sagen, men som ere tvivlsaaelige i Henseende til, om det er rigtigt at vedtage Lovforslaget eller ikke.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg er ganske enig med flere ærede foregaaende Talere i, at denne Sag bedst fremmes ved at komme i et Udvalg, og jeg for min Deel skal, naagt jeg meget vel kunde gaar ind paa Forandringer i Lovforslaget i Retning af en endog videregaaende Frihed, dog meget gjerne gaar ind paa navnlig saadanne Ændringer, som i Modsætning dertil vilde føre Lovforslaget tilbage til den Form, som den høitagtede Minister oprindeligt havde givet det. Jeg troer ikke, at saadanne Ændringer ville udsætte Lovforslaget for nogen Fare i det andet Thing, og jeg troer, at de ville lette dets Gjennemgang paa dets sidste Stadium, naar det skal have kongelig Stadsfæstelse.

Madvig: Maa jeg bede om Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Formanden: Jeg troer at maatte gjøre opmærksom paa en Misforstaaelse, som en Di-

tring af den ærede sidste Taler og tidligere i Thinget saadne Ytringer kunde foranledige. Den Udtalelse af 6 Biskopper, som blev omtalt af det ærede Medlem, er ikke fremkommen som et Andragende til Thinget; det er en Udtalelse, der, efter at være overgivet Formanden af et Medlem af Thinget for at komme til Thingets Rundskaab, er ombeet til Thingets Medlemmer. Jeg er overbeviist om, at den ærede sidste Taler ikke selv deler en saadan Misforstaaelse (Ploug: Nei, paa ingen Maadel), men, naar der er talt om en Advarsel til Thinget, saa kunde derved Misforstaaelsen let fremkomme.

Den 1ste Landstingsmand for 1ste Aarss har Ordet for en kort Bemærkning.

Madvig: Jeg har saavel i denne som ogsaa i andre Sager bestræbt mig saa meget for at udtale min Mening klart og tydeligt, at det gjør mig ondt, naar et Medlem af Landstinget, der staaer paa det Standpunkt som den ærede sidste Taler, har misforstaaet mig saa stærkt, eller selv brugt saa lidet omhyggelige Udtryk, som han brugte. Naar han talte om, at jeg havde betegnet den kongelige Udnævnelse af Præster som en Grundpille i den danske Kirkeforfatning, saa har jeg ikke sagt Noget, som lignede det. Jeg har betegnet det som et Princip i vor nuværende Kirkeforfatning, at der er Eenhed i den Form, hvorunder de geistlige Embedsmænd ansættes, men jeg har tillige sagt, at Formen meget godt kunde være en ganske anden. — Jeg har ligesaa lidt sagt, at det er ligegyldigt — et Ord, som jeg ved saadanne Sager aldrig vilde bruge —, af hvilken Præst Sacramentet uddeles; men jeg har sagt, at der kunde være Grund til at paaminde Mange, der trænge for stærkt paa med individuelle Fordringer om, at Kirken ikke gjør Sacramentets Virksomhed afhængig af Subjectet, af det personlige Forhold mellem Præst og Menighed, og det er noget ganske andet. — Jeg har ikke sagt, at denne Lov vilde „undergrave Sognemenighederne“, det